

Великий день Куби

Куба — найдивовижніший із псів — лежав у затінку яблуні і мріяв про велику жирну кістку, по яку саме подався до міста його господар і друг — детектив Амвросій Носик.

— Очікування на велику жирну кістку — найприємніше з усіх очікувань, — пробурмотів пес собі під носа, ласо облизуючись'.

Читачі, мабуть, здивуються в цьому місці й цілковито слушно зауважать, що Куба не міг щось таке пробурмотіти собі під носа, бо пси не бурмочуть по-людськи. Звісно, переважна більшість псів не знає людської мови, але Куба до того загалу не належить і чудово розмовляє нашою мовою. Про те, як він цього навчився, і про попередні пригоди пана Амвросія та його пса автор розповів у книжці «Остання пригода детектива Носика».

Завдяки цьому радісному очікуванню й весні, яка перетворила малий садок на вулиці Перелітних птахів на куточек щонайсправжнісінького раю, Куба задумався про хороше.

«Пощастило мені в моєму собачому житті, — розмірковував він собі. — Інші пси живуть у дірявих будах, часто гинуть із голоду, знають, як сильно тисне жорсткий нашийник і як смакують удари кийка, а я маю шляхетного приятеля, тихий куточек на старості й час від часу добру кістку на десерт. Чого ж іще бажати?»

Знайомий скрип хвіртки урвав нитку псячих роздумів.

— Амвросію! — радісно заволав Куба і кинувся вітатися з приятелем.

Але його радість швидко згасла. Досить було кинути оком, аби переконатися, що Амвросій повернувся без кістки. Щоправда, він ніс якийсь пакунок, але в пласкому прямокутному згортку псячий делікатес навряд чи вмістився б. Куба понуро опустив хвоста, і життя раптом видалося йому гірким, як таблетка аспірину. Зітхнув.

Почувши те зітхання, Амвросій загадково усміхнувся, потруси в пакунком і загукав:

— Обіцяю тобі тонну кісток, якщо відгадаеш, що я приніс!

— Дякую! — огризнувся пес. — Мені краще б одну кістку в зубах, ніж тонну в крамниці. До того ж мене не цікавлять загадкові згортки.

— Справді? — схилився над ним Амвросій. — Я впевнений, що невдовзі ти зміниш свою думку.

Куба випростався з гідністю.

— Не забувай, що я належу до псів, які не змінюють своїх поглядів, — зазначив із притиском.

— А це ми ще побачимо!

Пан Носик швидко розгорнув папір і показав псові гарну книжку, яка ще пахла друкарською фарбою.

— Глянь!

Куба зиркнув на її назву і зірвався на всі чотири лапи.

— «Портрети незвичайних псів»?! — вигукнув він.

— Як бачиш, — підтвердив Амвросій, тішачись тим, яке враження справила книжка на пса. — Перед тобою — епохальна праця Тимотея Цибуха.

Куба вмить і думати забув про такі приємні штуки, як велетенські жирні кості. У його пам'яті зринули події річної давнини. Тоді в Місечку з'явився таємничий бородань.

Від першого ж дня він виявляв особливу зацікавленість Кубою. Спостерігав за ним, вистежував... Бородань викликав у Куби щонайгірші підозри. Пес вважав його грізним злочинцем, отруйником. А потім виявилося, що той — великий друг собак.

Це власне й був Тимотей Цибух — знаменитий дослідник псячих звичок, який мандрував селами і містами, збираючи матеріали для своєї книжки. Отієї, яку пан Носик зараз тримав у руках.

— Амвросію, — прошепотів пес, нервово перебираючи лапами. — Чи... чи є там якась згадка про мене?

— Згадка? — вибухнув детектив. — Тільки згадка? Та Тимотей Цибух присвятив тобі аж